

Terugkeer *naar* Levenslicht

Tijdschrift rond nabij-de-doodervaringen & aanverwante bewustzijnsverschijnselen

4e jaargang, nr. 3/4: najaar & winter 2020

In dit extradikke dubbelnummer (herfst & winter) o.a.:

- Journalistieke erkenning: *bijna-doodervaringen bestaan, maar wat zijn het?*
- Wordt de kwantumfysica misbruikt? *Onderzoek naar toepassing bij NDE-uitleg*
- Oerskepticus overleden: zogenaamde 'debunker' was zèlf de grootste charlatan
- Zwangere vrouw ontmoet haar toekomstig kind tijdens ongewone 'droom'
- Verder leven na een NDE: drie getuigenissen vanuit de praktijk

Terugkeer naar Levenslicht is een gezamenlijke kwartaaluitgave van

Netwerk
Nabij-de-dood
Ervaringen

Een doodgezwegen NDE komt via een omweg terug en brengt alsnog transformatie

Verandering en vernieuwing als levensopdracht

Henneke Dijkstra

Mijn moeder overleed op veertigjarige leeftijd aan leukemie; ik was op dat moment 11 jaar oud. In het jaar 1968 heb ik op de leeftijd van 13 jaar een nabij-de-doodervaring gehad tijdens een blindedarmontsteking, op de zolderslaapkamer in mijn ouderlijk huis. In die tijd was het niet mogelijk om over dergelijke zaken te praten in ons gezin of omgeving; niet zonder voor gek verklaard te worden of beticht te worden van het gebruik van hallucinerende middelen. Onze huishoudster, waarmee mijn vader één jaar na het overlijden van mijn moeder trouwde, maakte het mij als stiefmoeder nog moeilijker. Zelf begreep ik niet wat ik had meegemaakt en hoe kon ik uitleg aan mijn omgeving vragen, die zoveel veranderde en die ook nauwelijks iets begreep van een kind, dat al zoveel had meegemaakt. Mijn overlevingsstrategie was om maar te doen alsof er niets was gebeurd. Ik heb er nooit over gesproken en dat heb ik volgehouden tot 1999.

Leven in een wereld van materie en alledaagse dingen

Onbewust heb ik altijd gezocht naar verklaringen en uitleg over hetgeen ik had meegemaakt. Ik wilde dat het zuivere, oprechte informatie was, en mij niet tot kerkgenootschappen, sektes of goeroes wendde. In al mijn werkkringen ben ik nooit mensen tegengekomen, die hierover spraken. Maar de tijd was er ook niet naar. Ik heb gewerkt als (directie)secretaresse in bijvoorbeeld de advocatuur, bij een meubileringsbedrijf, bij bouwbedrijven, multinationals (oliemaatschappijen, zuivel- of zuiveringsgebied), etc.

In de periode waarin ik bezig was om een bestaan op te bouwen, schoot het zoeken hiernaar er veelal bij in. Het ontmoeten van mijn echtgenoot was een zeer gelukkige gebeurtenis in mijn leven. De komst van onze twee gezonde zoons in respectievelijk 1984 en 1988 die verhoogde dit geluk alleen maar.

Het noodlot slaat toe en het verleden komt boven

Totdat in 1999 het noodlot toesloeg! Onze eerste zoon Edwin kwam om bij een verkeersongeluk tijdens een zomerkamp in St.-Vith in België. De emoties en gevolgen die daarna bij mij loskwamen waren zo heftig als een tsunami. In mijn leefomgeving had ik altijd gehoord: 'Gedachten zijn krachten. Spreek geen dingen uit, omdat er altijd de mogelijkheid bestaat, dat deze uitkomen.' Daarom had ik altijd mijn mond gehouden en niets uitgesproken over wat ik had meegemaakt. Dat was voor mij al die jaren een zeer zware last geweest: want tijdens mijn nabij-de-doodervaring had ik namelijk onder meer vernomen dat ik één van mijn kinderen zou verliezen...

Toen dit daadwerkelijk gebeurde, zakte de grond onder mijn voeten vandaan. Ten einde raad ging ik naar een klinisch psycholoog [NIP]. Na het vertellen van mijn levensverhaal heb ik hem het boek 'Geleid door het licht' van Betty J. Eadie overhandigd. Bij de volgende afspraak was zijn reactie na een gedeeltelijke lezing: 'Het zal wel!' Dat was voor mij het startsein om zelf maar het één en ander te gaan uitzoeken... Het bezoeken van een lezing over nabij-de-doodervaringen, het lezen van ontelbare esoterische boeken, het volgen van astrologielessen en het voltooien van een wo bachelor Psychologie verschaften mij erkenning, rust en zekerheid.

Het echte verhaal

Het echte verhaal over de dood en het leven zit naar mijn mening anders in elkaar dan wat er in de 'buitenwereld' verteld wordt. Mijns inziens is het het beste en belangrijk (indien mogelijk) om het leven volledig 'tot het einde te leven' met alle ups en downs.

Het maakt helemaal niet uit wat je meemaakt, het gaat erom wat je ermee doet. Het zijn de voor jou bestemde levenslessen, hoe moeilijk ze ook zijn.

Gelukkig zijn er tegenwoordig, o.a. door het internet, zoveel meer mogelijkheden om zelfstandig kennis te vergaren. En ook staan mensen meer open om andere meningen en ervaringen te horen. Je bent nu zelf verantwoordelijk voor jouw eigen ontwikkeling.

Blijven schrijven

Toch blijf ik ook altijd mensen tegenkomen, die ervan uitgaan dat de dood het einde is. Vrijheid is een groot iets en ik gun iedereen zijn eigen levenspad.

Hoewel ik er vroeger niet over kon en niet wilde praten vertel ik tegenwoordig wat mij overkomen is aan diegene die het horen wil; zeker na het publiceren van mijn autobiografische boek 'Geraakt door hem' in 2015.

Verder schrijf ik artikelen (mede over dit onderwerp) in het kwartaalblad 'Nabi' van Ouders Overleden Kind. Ook ben ik vrijwilligster geworden als 'levend boek' over nabij-de-doodervaring bij de mensenbieb (kijk op: www.mensenbieb.nl) in de openbare bibliotheek Het Eemhuis in Amersfoort (www.bibliotheekeemland.nl).

